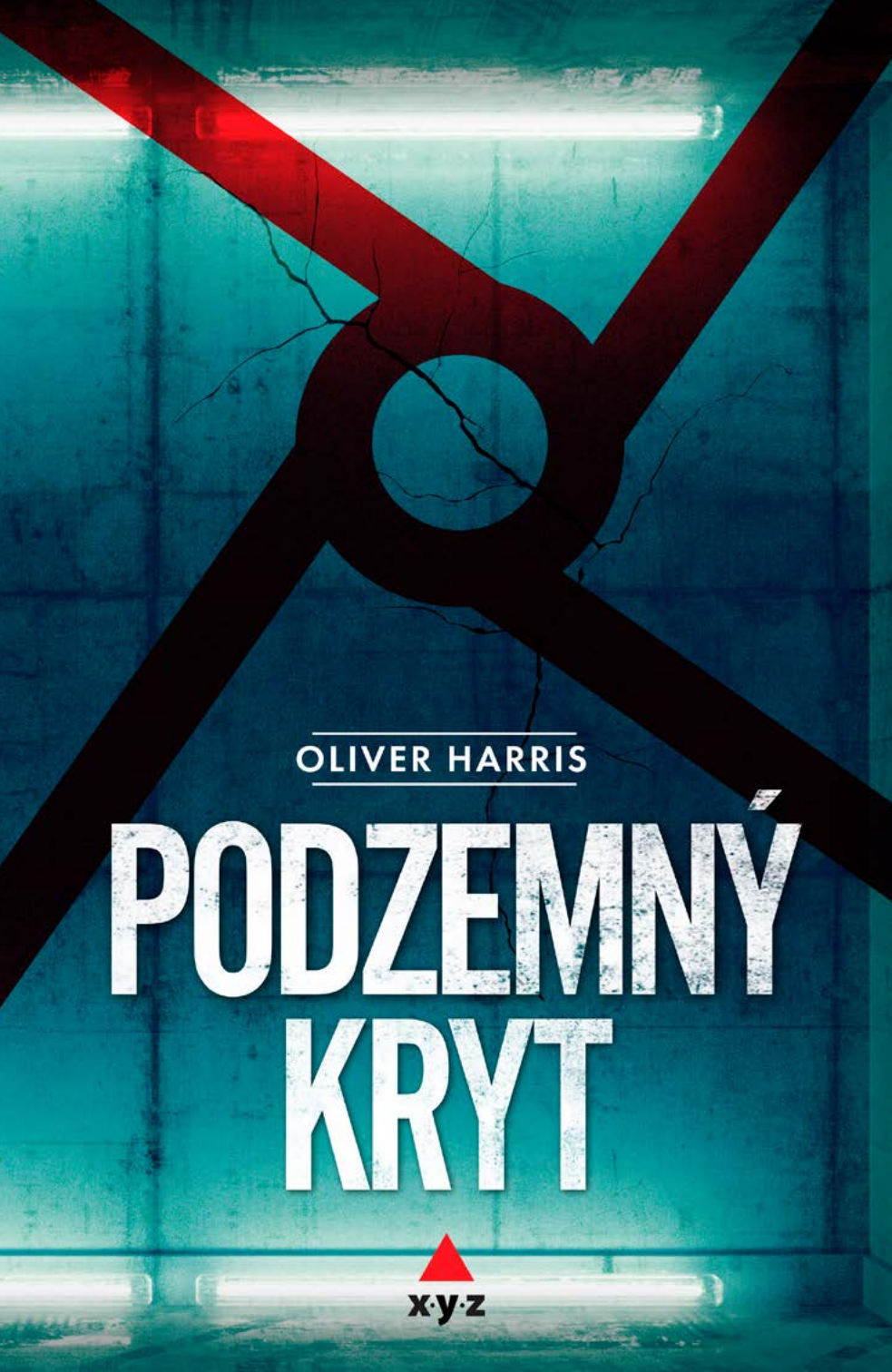

OLIVER HARRIS

PODZEMNY KRYT

Podzemný kryt

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Oliver Harris

Podzemný kryt – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Copyright © Oliver Harris, 2014

Oliver Harris has asserted his right to be identified as the author of this work in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Translation © Otakar Kořínek, 2018

Cover design © Peter Považan, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0474-8

ISBN e-knihy 978-80-566-0545-5 (1. zverejnenie, 2018)

Oliver Harris

PODZEMNÝ KRYT

preložil Otakar Kořínek

Každé tajemství se zvrhne.
Lord Acton

1

CHCEL SI DOŽIČIŤ POKOJNÚ CHVÍĽU, KEĎ SA ZJAVILO TO AUTO. Pondelok, 10. júna, koniec sparného dňa. Mesto začalo popíjať napoludnie a medzi tretou a štvrtou popoludní sa zdalo, že na krásu popoludnia je zodpovedajúcou reakciou iba zločin. Počas služby Belsey riešil dvoch pobodaných štrnásťročných chalanov a nespokojného zákazníka, ktorý zaútočil na miestnu krčmu elektrickou vrtáčkou. O 16.45 mal pocit, že svoju povinnosť voči zákonu a poriadku už splnil. Zaparkoval v uličke pri hlavnej ulici, do ľadového nicaragujského espressa si nalial dva poháriky vodky a odsunul sedadlo ďalej dozadu. O hodinu bude mať po službe a o ďalšie dve hodiny bude na rande so študentkou dejín umenia, ktorú nedávno zatkol za držanie drog. Ostáva už len prečkať a vyhnúť sa ďalšej krvi na obleku.

BMW sa mu vrátilo do zorného poľa, ešte prv než si dal prvý dúšok. Zakvílili pneumatiky a niekto vykrikol. Belsey videl, ako takmer na dvoch kolesách reže roh na Heath Street. Z križovatky odsakovali chodci. V poslednej chvíli sa rútiacemu BMW vyhol taxík a narazil do výkladu Gap Kids.

Belsey zapol sirénu. Nápoj vrazil do držiaka, vybehol na hlavnú ulicu a vzal vysielacku. „Prenasledujem strieborné BMW,

mieri na juh na Rosslyn Hill. Pri stanici metra Hampstead sú pravdepodobne zranení.“

Stále nijaké sirény. Belsey vzdychol, zdvihol sedadlo a vyrazil stovkou. Polícia mala dobré škodovky, vyladené na vysokú rýchlosť. Toto však nebola jedna z nich. Počul, že v operačnej miestnosti zháňajú posilu, ale nijaká nebola nablízku. Blížili sa k Belsize Parku a stále sa držal tesne za BMW. Takže len on a ja, pomyslel si.

Auto sa hnalo stále po hlavnej ulici. Bolo to čudné. Ak chce ujsť, sú aj prázdnejšie ulice, ale šofér má zrejme nejaký plán alebo chce mať publikum. Alebo kašle na všetko, je nadrogovaný a chce sa predviesť. Je tu moja chvíľa, ukradnem auto. Belsey kýval, aby zastavilo. Optimista. Mihli sa cez viaceré červené na križovatke s Pond Street a Belsey si uvedomoval, že niekto by mohol prísť o život. Už-už chcel prenasledovanie vzdať. Vtom ten druhý zabrzdil.

BMW šmykom zastalo za križovatkou. Belsey strhol auto nabok, prekrížil cestu minibusu a zastavil o dvadsať metrov ďalej dolu kopcom. Schytil putá. Na BMW sa otvorili dvere a vyskočil z nich beloch v čiernych rukaviciach. Vyhrnul si kapucňu a vzal z auta čierny ruksak.

„Prenasledujem ho pešo,“ odvysielal Belsey. „Belsize Park.“

Muž si behom razil cestu medzi chodcami. Zdalo sa však, že v týchto končinách nie je doma – vběhol totiž do uličky na boku kaviarne Costa Coffee. Belsey vedel, že je slepá. Strhol zo spreja vrchnák a zabočil za roh.

Čosi mu švihlo do tváre a Belsey zdvihol ruku. Do lakťa a potom do ľavého líca mu vrazilo čosi kovové. Oslepený od bolesti sa zvrtol a pustil sprej. Počul, že muž beží ďalej do

slepej uličky. Presvedčil sa, že blokuje jediný východ z uličky. Skúsil vystrieť ruku. Podarilo sa. Vidí. Zdvihol sprej a obrátil sa späť do uličky. V tvári mu bolestivo trhalo.

„Polícia! Vyjdite von! Ruky pred sebou!“

Ulička sa končila vybetónovaným kusom zeme za kaviarňou. Občas tam parkovali autá, ale teraz tam nestálo nijaké a po podozrivom ani stopy, iba burina okolo dopukaného betónu.

„Vyjdite pomaly! Vidím vás!“

Nič sa nehýbalo. Prázdne priestranstvo na konci prehradzovala nevelká tehlová budova. Dnu sa nedalo dostať, to, čo bolo zrejme kedysi dverami, zakrývala hladká kovová platňa. Nikde kľučka, nikde zámka. Belsey platňu potisol, ale bola pevne uchytená. Na budove neboli okná, nič, kadiaľ by niekto mohol vniknúť dnu. Po jej bokoch sa ťahal vysoký plot zakončený hrdzavým ostnatým drôtom. Nedalo sa cezeň preliezť. Oddeloval parkovisko od pozemku zarasteného hložinou a zahádzaného všelijakým haraburdím. Keby aj niekto plot preliezol, nemal by kam ísť, a Belsey by počul, keby niekto preliezal. Muž zmizol.

O chvíľu prišli posily. Belsey sa vrátil na hlavnú ulicu, kde zbadal množstvo blikajúcich modrých majákov a kolegov, ktorí vystupovali z áut. Vystupovali ustato, zotierali si z tváří pot.

„Je preč,“ oznámil Belsey.

„Stratil si ho?“

„Nestíhal si, Nick?“

„Videl si ho?“

„Mal kapucňu,“ odvetil Belsey, „ale bol biely, tým som si istý. Tmavosivá mikina. Mal ruksak a myslím, že aj rukavice. Je niekto zranený pri stanici metra?“

„Nič vážne. Naozaj mal rukavice?“ Žmúрили do slnka. „Kam šiel?“

„Vbehol do uličky pri kaviarni. Tá nikam nevedie.“

Jeho kolegovia zašli do uličky a stíšili vysielacky. Belsey v duchu zhodnotil dramatický okamih, ktorý ostal znehybnený na ulici – jeho auto a BMW, každé s otvorenými dverami na strane šoféra, za autami čierne šmuhy. Spomenul si, ako BMW náhle zastavilo. A potom na jeho cieľavedomé smerovanie. Šofér presne vedel, kam ide.

Zohol sa do svojho auta a zastrčil vodku pod sedadlo spolujazdca. Potom sa spojil s operačnou miestnosťou a dal preveriť BMW. Jeho krádež nahlásili pred tromi dňami, ukradli ho spreď domu v Highgate. Belsey vošiel do kaviarne Costa Coffee. Barman sa ho spýtal, čo si dá.

„To parkovisko tam vzadu – patrí vám?“

„Nie.“

„A viete, komu patrí?“

„Neviem.“

Jeho kolegovia sa medzitým vrátili na hlavnú ulicu a krčili plecami. Ich prvou myšlienkou bude, že to zbabral. Budú ho podozrievať, že si to celé poplietol – alkohol, bujná predstavitosť, úpal. Prešiel popri nich späť do kýpťa sveta, ktorý nikam nevedol, a obzrel sa po bezpečnostnej kamere. V Londýne bolo málo takých nepekných končín, že by sa nefilmovali. Jedna kamera tam však bola, primontovaná vysoko na stĺpiku plota, nasmerovaná tak, aby zachytávala prázdny priestor. Ošľahal ju nečas, ale vyzerala, že funguje. *Monitorované firmou Stronghold*, hlásala tabuľka pod ňou. Bolo tam telefónne číslo Strongholdu.

Belsey tam zavolať, no nikto nezdvihol. Vyhľadal si na internete v mobile bezpečnostnú firmu Stronghold. Bezpečnostná firma s tým menom tam nebola.

Spustil v mobile hľadanie telefónneho čísla. Namiesto firmy Stronghold sa ukázal kontakt na elegantnú stránku organizácie Property Services Agency. Podľa webovej stránky spravovala zariadenia pre štátne orgány Spojeného kráľovstva a ozbrojené sily.

Belsey sa obrátil k prázdnemu pozemku. Zadíval sa na vybielené konzervy a dolámaný nábytok v burine, na zadnú stranu kaviarne Costa Coffee a napokon na budovu, ktorá uličku uzatvárala. Všimol si, že je to zvláštna stavba. Prízemie mala dokonale kruhové. Na podlaží nad ním sa dvíhala hranatá veža s ventilačnými otvormi.

Cez pletivový plot uprel pohľad na bočný múr. Z hložia vytrčal vysoký tehlový výbežok. Bolo na ňom čosi, čo mohlo byť kedysi oknom, no bolo to zadenbené. Odstúpil a hodnotil budovu ako celok. Z jej vzhľadu dýchalo niečo vážne. Čosi ho pošteklilo v pamäti.

Vydal sa po hlavnej ulici a o dve minúty natrafil na rohu s cestou vedúcou do obytnej štvrte na rovnakú budovu – tá istá kruhová základňa a nad ňou ventilačná veža, ibaže táto bola omietnutá nabielo.

Pred rokmi sa pýtal jedného zo starších dôstojníkov hampsteadskej polície, čo to je, no odpoveď zabudol. Prešiel okolo nej možno tisíc ráz a nezmyslel si na to. Stavba stála za vysokou bránou. Belsey cez ňu videl na vchod do veže, uzatvorený čiernym drôteným pletivom s výrazne žltou tabuľkou: POZOR! NEBEZPEČNÉ – HLBOKÁ ŠACHTA.

2

KEĎ SA VRÁTIL, VÄČŠINA PRÍSLUŠNÍKOV KRIMINÁLKY SEDELA v kantíne. Belsey si pozrel opuchnutú tvár a užil paracetamol. V automate si kúpil čosi, čo mala byť káva, a prisadol si k stolu, kde bolo najhlučnejšie. Detektív Derek Rosen, najstarší z ich tímu, s vážnou tvárou chrúmal čipsy. Detektív Rob Trapping, opotrebovaný o dvadsať rokov menej, prišiel do večernej služby vyzbrojený slnečnými okuliarmi a prenosným elektrickým ventilátorom. Sedeli s nimi aj Wendy Chanová a Janice Crosbyová, civilné zamestnankyne, ktoré mali na starosti recepcný pult. Debata o novom seržantovi, ktorý zrejme prišiel ráno, bola v plnom prúde.

Belsey čakal. Keď hovor na okamih utíchol, povedal: „Hore na Haverstock Hill je kruhová biela budova. Na rohu Downside Crescent.“ Skupina sa k nemu obrátila.

„Starý protiletecký kryt,“ povedal Rosen.

„Protiletecký kryt?“ Už mu svitlo. „Ďalší je za Costou,“ povedal Belsey.

Policajti pri susednom stole sa obzreli, chceli sa nejakو zabaviť. Už poznali Belseyho fantazírovanie. Detektív Derek Rosen, najväčšia autorita, zdvihol tučnú ruku.

„To nie je ďalší,“ vysvetlil. „Je to len ďalší vchod do toho istého krytu.“ Oprel sa a zotrel si z úst kečup. Vojna bola jeho koníčkom. Červený mak, symbol Dňa veteránov, ktorý je v novembri, nosil už v septembri. „Pre prípad, že jeden by zasiahli, keď si dolu,“ dodal.

„V takom prípade by bol dlhý skoro pol kilometra,“ povedal Belsey.

„Veď aj je.“

„Jeden je aj v Camdene,“ dodala Janice Crosbyová.

„Kde?“

„Za Marks & Sparks.“

„Koľko ich je?“

„Viacero,“ odvetil Rosen. „V Londýne päť alebo šesť, možno viac.“

„A na čo sa využívajú teraz?“

„Využívajú?“

„Niekto sa o ne stará,“ povedal Belsey. „Na kryte v Belsize je stále kamera. Čo je tam dolu?“

Nastalo ticho, krčenie plecami. Nikto nevedel.

„Prečo sa pýtaš?“ spýtal sa Rosen.

„Ten chlap, čo som ho prenasledoval, myslím, že v ňom zmizol.“

Vyvolalo to smiech, ďalšiu dávku skepticizmu, ale žiadne nové informácie. Rozhovor sa zvrtol na pivo a večerné plány.

Belsey sa chcel tam dolu pozrieť.

Na to však potreboval povolenie.

Keby dokázal, že ten chlap tam vstúpil a uderil policajného dôstojníka, potom je trvalou hrozbou... Lenže bol tu problém, spočívajúci v tom, že sa nachádzal v režime obmedzenej

služby. Vlni sa dopustil priestupku. Išlo o drobný prípad zámeny totožnosti a toto bol jeho trest – sedieť, konať zväčša nezáživnú kancelársku robotu, nikoho nestíhať. Vtom si spomenul na rozhovor pri stole, keď prišiel. Ak je tu nový seržant, mohol by to využiť, vymámiť z neho povolenie, kým vysvitne, ako je na tom so službou.

„Čo vieme o tom novom seržantovi?“ spýtal sa.

„Zapadne,“ odvetil Trapping. Namieril Belseymu do tváre svoj ventilátor. „Pikantné čili, kamarát.“ Ostatní pri stole prikývli. Trapping žmurkol. Bol to presne ten typ policajta, ktorých Belsey obdivoval – bezproblémový. Dvadsaťštyri rokov, výška skoro stodeväťdesiat a ako detektív presvedčený, že to, čo robí, je dobré preňho i pre spoločnosť.

„Údajne je veľmi dobrá,“ povedal Crosby.

„Nemyslel som, že niekoho dostaneme.“

„Dospeli sme k záveru, že keď ňa prestaneme platiť, seržanta si môžeme dovoliť.“ Rosen si pustil do úst čips.

„Ako sa volá?“

„Kirsty Craiková.“

„Vtipkuješ.“

Belsey vyšiel hore do služobných priestorov. Čosi sa tam zmenilo a po niekoľkých sekundách si uvedomil, čo – dýchala z toho kancelária, atmosféra pokojnej pracovitosti, robota s papiermi, dotiahnutá ako treba. Detektív Adnan Aziz žmurkol a kývol hlavou k rohovej kancelárii. Belsey zaklopal na otvorené dvere. Hlavu zdvihla žena s plavým chvostom a chladne sa usmiala.

„Nick.“

„Kirsty.“

Kirsty Craiková vstala a prihladila si sukňu. Podala mu ruku a zdalo sa, že si je vedomá, aké je to čudné zvítanie po ich poslednom fyzickom kontakte. Belsey robil, čo mohol, aby potlačil bodnutie nostalgickej žiadostivosti.

„Ako sa máš?“ spýtal sa.

„Dobre. Počula som, že by si sa tu mohol vyskytovať,“ odvetila Kirsty.

„Vravia mi, že sa to odo mňa očakáva. Dobre padne znova ťa vidieť.“

„Ale čo?“

„Pravdaže.“

Craiková nevyzerala veľmi vyvedená z miery. Zafungoval zákon prírody, ktorý pozbiera nerozvážnosti, na ktoré človek zabudne, a predhodí mu ich. Nastala blesková rutina – každý pozrel na prstenník bez prsteňa toho druhého a uvedomil si svoj podiel viny.

„Tak... si sadni,“ vyzvala ho. „Ty... ako sa ti tu darí?“

„Mierne, priemerne. Je to malá policajná stanica.“

„A každým dňom menšia. Čo máš s tvárou?“

„A hneď do mňa.“ Belsey sa usmial. Kirsty prevrátila oči.

„Nieкого som prenasledoval. Nepáčilo sa mu to a švihol ma.“

„A inak – si v poriadku?“

„Nikdy mi nebolo lepšie.“ Pravdu povediac, cítil sa už lepšie. A lepšie aj vyzeral, uvedomil si. No zato Craiková, stále vo forme, dokonca aj po niekoľkých rokoch pri polícii. Stále tie modré oči, vlhké, žiarivé. Keď rozmýšľala, vyzerali ako prekvapené. To už poznal. Pridelili jej ho ako školiteľa za dávnych čias, keď slúžil na obvodnej stanici. Bola vtedy na kriminálke

nová a jeho delilo niekoľko týždňov od chvíle, keď ho skoro posadili za mreže spolu s polovicou príslušníkov jeho tímu. Takže Kirsty Craiková zažila dosť neortodoxné uvedenie do detektívnej práce.

„Kde všade si bola?“ spýtal sa Belsey.

„Naposledy kriminálka Kent.“ Viac sa o ceste, ktorá ju priviedla na policajnú stanicu Hampstead, nerozširovala. Jeho šéfstvo možno videlo novú, úslužnú blondínku s vynikajúcim prospechom zo školy, niekoho, kým možno manipulovať. Belsey sa na ňu zadíval a nič z toho na nej nevidel. V duchu si sľúbil, že tentoraz sa nebude pokúšať, aby spolu spali.

„Počula som, že v Hampsteade je pekne.“

„Idylicky.“

Zaváhala.

„Musím sa tu ešte zabývať a tie ostatné klišé. Budeš tu zajtra?“

„Áno.“

„Tak zajtra sa porozprávame viac.“ Neveľmi nadšene prebehla pohľadom po papieroch na stole.

„Chceš mi niečo prihrať?“

„No, keď sa ti tak veľmi žiada...“ Vzala zo stola spis a podala mu ho. Zdalo sa, že táto výmena úloh ju vyviedla z miery iba máličko. „Zdá sa, že to tu leží už dlhšie.“ Belsey prebehol po spise očami a pocítil sklamanie.

„Vlámanie do verejnej knižnice v St Pancras?“ spýtal sa.

„Tretie za tento mesiac.“

„To mám za to, že rád čítam.“

„Vyzerá to tak, že niekto na radnici je z toho nesvoj. Možno to patrí do severného Londýna, neviem. Chceš sa na to pozrieť?“

„Jasné.“ Belsey si strčil spis do vrečka. Dúfal v niečo významnejšie. Trochu to schladilo ich opätovné stretnutie. „Ako by sa už stalo.“

Na polceste k dverám sa obrátil.

„Kirsty, má to malú šancu, ale – ten chlap, čo ma udrel... Stále si lámam hlavu, kam zmizol. Blízko miesta, kde sa mi stratil, je hlboký protiletecký kryt z druhej svetovej vojny.“ Odmlčal sa, bol zvedavý, ako zareaguje. Ani nežmurkla. Myslí, že sa doň dostal. Rád by som sa popozeral vnútri a vylúčil tak jednu vyšetrovateľskú hypotézu. Bolo by to celkom ľahké, ale potrebujem na to povolenie.“

„Povolenie na základe čoho? Že tam niekde zmizol?“

„Presne tak.“

„Komu to patrí?“

„Neviem. Je tam kamera, patrí nejakej vládnej firme, a tak predpokladám, že to patrilo vláde alebo nejakej jej podriadenej zložke.“

„Ty chceš povolenie na prehliadku vládneho majetku, ale nemáš nijaký dôkaz, že nejako súvisí so zločinom?“

„Nie som si istý, komu to patrí teraz. Vyzerá to opustené.“

„Dobre, Nick. Porozmýšľam o tom. Nie som si však istá, či sme v štádiu, keď môžeme vydať povolenie na prehliadku.“

„Asi nie.“

Belsey sa vrátil k svojmu stolu, napísal správu o popoludňajších udalostiach a zaregistroval ju. Horúčavu rozháňal ventilátor. Detektív Aziz si utrel veľkou papierovou servítkou široké čelo, potom aj vyholenú hlavu a zátylok. Prišiel k nim pred šiestimi týždňami a už prejavil výkonnosť, ktorá zaručovala

dlhé prežitie. Ponúkol Belseymu škatuľu so servítkami z KFC, ale ten zdvorilo odmietol.

Aké zvláštne zakončenie zvláštnej služby. Belsey si pred seba rozložil papiere. Nakrátko sa zamyslel, čo to porobil so svojím životom. Bolo takmer pol siedmej. Rande má o jeden a pol hodiny. Prebehol očami po záznamoch o vlámaniach do knižnice, odložil ich a prešiel si rukou po dorážanej tvári. Stále mal pred očami toho chlapa v sivej mikine, zjavoval sa akoby odnikiaľ, prestával existovať a znova sa zjavoval. Do prehliadača vytukal stránku Property Services Agency a zadíval sa na ňu. Potom vzal telefón a zavolať dolu.

„Sklad je ešte otvorený?“ spýtal sa.

„Ešte som ho nezavrel.“

„Potrebujem olej do škodovky.“

„Poslúž si.“

Zišiel do suterénneho skladu. Vzal si tam sekerku, kliešte na železo, masívnu baterku, všetko to naložil do svojej škodovky a vyrazil do Belsize Parku.

3

TRIŠTVRTE NA SEDEM A HLAVNÁ ULICA PRI BELSIZE PARKU bola natrieskaná. Belsize Park sa tváril veľkomestsky, ale za celý rok mal len niekoľko týždňov slnečného svitu. Reštaurácie povykkladali zariadenie na chodníky. Tento efekt kazili ľudia sedia- ci na obrubníkoch s obitými konzervami. Úradníci, ktorí sa tu predtým ulievali z práce, už boli v bezpečí, stratení v davoch zaháľajúcich pred každou krčmou. Všetci boli opití. Všetko sa chystalo na neistých nohách do noci.

Belsey zaparkoval oproti kaviarni Costa, vzal si náradie a pobral sa do uličky. Zadíval sa na vstupnú vežu a mal po- cit, že mu pohľad opätuje. Z hlavnej ulice ho nemohol nikto vidieť. Poklopal na kov a sám nevedel, čo od toho očakáva. Spomenul si na kameru, no ak niekto niekde túto konči- nu monitoruje, už o ňom vedia. Ešte raz, pre upokojenie vlastného svedomia, zavolať do Property Services Agency. Vyzváňanie a nič. No čo, ak s tým majú problém, nech za- volajú oni jemu.

Pustil sa do strihania pletivového plota. Po chvíli bola diera dosť veľká, aby sa ňou mohol prepchať. Zo smetiska v burine vzal dolámanú stoličku. Na jednej strane bola celkom stabilná

a dočiahol z nej na zadenbené okno. Drevo, okolo klinec prehnité, poľahky vypáčil sekerkou a ukázal sa čierny otvor.

Prehnité dosky odhodil do buriny a nazrel do otvoru, ktorý bol kedysi malým oknom, teraz bez skla a pod ním zrolované hrdzavé pletivo. Baterkou zasvietil dnu. Rozoznal pohádzané suché lístie, klenuté tehlové steny a mriežkované dvere starodávneho výťahu. Po oboch stranách výťahu sa ťahali úzke chodby. Sekerku a kliešte ukryl do hlohu, vytiahol sa k podobločnici a skočil dnu. Dopadol na tvrdý betón. Vystrel sa a brnelo mu v nohách. Bola tam tma a oveľa chladnejšie ako vonku. Ventiláčné otvory prepúšťali kalné pásy svetla. Na dlážke sa v prachu z rozdrvených tehál povalovali vtáacie perá.

Cez mriežkované dvere výťahu nazrel do bezodnej čiernej šachty. Skontroloval znútra kovovú platňu, ktorá uzatvárala vchod, a zbadal, že ju drží mosadzná zámka, lacná, ale nová. Pozrel, či okolo zámky nie sú škrabance. Nijaké. Priložil dľaň na studený kov. Potom obišiel výťah do zadnej časti veže. Lúč baterky dopadol na biely porast, ktorý vyzeral ako bavlna. Nikde pavučiny. Kúsok porastu strhol. Bola to pleseň. Lepila sa mu na ruky. Na mieste, kde bola zoškrabaná, zbadal drevené dvere. Skúsil kľučku a dvere sa otvorili smerom k nemu. Za nimi klesalo do hĺbky medzi očernetými tehlovými múrmi točité betónové schodisko.

„Haló?“ zavola.

Pripadal si hlúpo. Vstúpil dnu a otvorené dvere sa za ním zatvorili, ostala iba škárka. Schodisko sa krútilo okolo výťahovej šachty zo železného pletiva. V kletke viseli zaprášené nosné laná. Zišiel päť schodov, potom desať a napokon sa odhodlal zísť až dolu. Schádzal za lúčom baterky a odhadoval